

Така си ядѣше и ядѣше малката зелена гжсеница, докато се умори, и отъ умора ѝ се доспа. Тогази тя почна да търси нѣкое топличко мѣсто, за да си отпочине отъ яденето. Тя бѣше толкози уморена, че едвамъ попълзѣ на най-низкото клонче на единъ близъкъ храсталакъ. Тамъ тя намѣри единъ хубавъ зеленъ листъ, въ който искаше да се скрие отъ студения вѣтъръ, който почна да духа. И малката зелена гжсеница си зави главата въ тоя зеленъ юрганъ, но на краката ѝ бѣше студено.

„Азъ трѣбва да си изтъка една топла риза“, рече съ въздишка малката зелена гжсеница. И почна малката зелена гжсеница да тъче, да тъче и да тъче. Малко по-малко нейнитѣ крака, тѣлото ѝ, па и главичката ѝ почнаха да се покриватъ съ една чудна сива, копринена риза. И най-сетнѣ, малката зелена гжсеница се уви, скри се и заспа въ своя пашкулъ.

Но скоро дойде и дѣдо мразъ и почна да скача и играе по дърветата. Той чукна нѣжно главичкитѣ на цвѣтята, а по-сетнѣ покри съ огледало езерцето до нашето село. И почна дѣдо мразъ да рисува такива хубави картини на нашитѣ училищни прозорци, че дѣцата гледаха радостно и забравяха, че той имъ бѣше ошипалъ носленцата, когато отиваха за училището.

А малката зелена гжсеница бѣше така добръ натегнала своята покривка върху главата си, щото дѣдо мразъ не можа да намѣри нито една дупчица, за да влѣзе при нея. И продължаваше тя да спи.

Задуха и сѣверния вѣтъръ. Той блѣскаше и разлюляваше пашкулената люлчица, бучеше и викаше: хуу, хуу, хуу; но това още повече приспиваше